

en Straffe-paragraf, som bestemmer, at naar man ikke opfylder Loven, saa bliver man idømt en Bøde fra 5 til 200 Kr. Jeg synes, det var rimeligere, at man holdt paa, at naar der var sluttet en Overenskomst, saa maatte de, der sluttede den, paase, at den virkelig var i Orden; skete det ikke, kunde man forfølge Sagen og faa idømt Straf. Naar der nu i det hele taget skal gøres saa meget for at beskytte Lærlingene, saa forekommer det mig, at Lærlingene maa gaa ud fra, at den Side af Sagen sørger selvfølgelig Læremesteren for; han kan ikke gaa ud fra, at fordi Læremesteren ikke har sørget for at bringe Sagen i Orden, mangler hele Overenskomsten Gyldighed, saaledes at selv om han ønsker den gennemført, saa bliver den — saaledes ser det da ud her — betragtet som ganske annulleret. Det kan jo være, at det ikke skal forstaas paa den Maade, men jeg synes, det ligger i Ordene.

Det nævnes derefter i § 1, at enten kan den stedlige Politivirighed give Paategning om, hvorvidt Lærekontrakten er i Overensstemmelse med Loven eller ikke, eller ogsaa kan Indenrigsministeren overdrage dette til de stedlige kommunale Arbejdsanvisningskontorer, i København og Frederiksberg Centralarbejdsanvisningskontoret. I og for sig skulde jeg ikke have noget imod, om det blev det ene eller det andet Kontor, man skulde gaa til for at faa den Paategning. Men naar det hele drejer sig om det Spørgsmaal: er Kontrakten i Overensstemmelse med Loven, eller er den det ikke? synes jeg ikke, man behøvede at bestemme, at denne Paategning ogsaa skal kunne gives af Arbejdsanvisningskontoret. Naar det i saa mange Aar har kunnet ske gennem Øvrigheden, synes jeg, det ogsaa maa kunne være tilstrækkeligt i Fremtiden. Jeg ser paa denne Bestemmelse saaledes, at den, om jeg saa maa sige, er en lille Imødekommen fra Ministerens Side. Naar Ministeren ikke har kunnet imødekomme Kravet om, at vi skulde have Kommissioner, har han gerne villet gøre den Indrømmelse, at denne Paategning kunde blive overdraget til Bestyrelserne for Arbejdsanvisningskontorerne. Jeg synes, det enten skulde være det ene eller det andet, saaledes at man enten sagde: Det kan afgøres af den, der kan læse Loven, og den, der kan læse Kontrakten, eller at man sagde: Vi skal have nogle, som ganske udenfor det juridiske skal have Tilsyn med Lærlingene og med Læremestrene. At det skal være Arbejdsanvisningskontorerne, som kan give Kontrakten Paategning om, hvorvidt den er i Overensstemmelse med Loven eller ej, synes jeg ikke, der er Anled-

ning til. I et senere Stykke af samme Paragraf staar der: „Spørgsmaal om, hvorvidt en Person kan anses som næringsdrivende ifølge denne Lov, samt om hvorvidt de under Nr. 1 og 2 nævnte Undtagelsestilfælde maatte foreligge, bliver at afgøre af den stedlige Øvrighed“, og der siges ikke, at der med den stedlige Øvrighed kan menes Arbejdsanvisningskontoret. Naar man ikke en Gang giver det Ret til at blande sig i dette Spørgsmaal, synes jeg, at man godt helt kunde undvære det.

I § 2 forlanges det, at den næringsdrivende, som skal have Ret til at antage Lærlinge, skal være fagligt oplært. Det er vist i Overensstemmelse med, hvad Tiden kræver, saa der er vist ikke noget at sige dertil. Man maa dog vide, hvad der menes med „fagligt oplært“, thi jeg tror, at der kan opkomme betydelige Tvivl, naar man ikke i Loven indføjer noget om, hvad der skal forstaas derved. Vi har ingen tvungne Læreprøver, vi har intet, som man *skal* have gjort, for at det kan siges, at man er „fagligt oplært“. Det kan i mange Tilfælde bero paa et Skøn, om man synes, vedkommende er fagligt oplært, og det kan maaske være rimeligt, at der skal afgives et saadant Skøn, men saa maa det dog ogsaa siges i Loven, hvem der skal være berettiget til at skønne, og hvorledes det skal fastslaas, om en Mand er fagligt oplært. Det bør naturligvis lige saa godt gælde handlende som Haandværkere, men for de handlende bestemmes det, at naar de har drevet Handelsvirksomhed som Hovederhverv i 5 Aar, kan det tillades dem at antage Lærlinge, skønt de ikke selv er faglig oplærte. Men for Haandværkere, som maaske har været Haandværkere hele deres Liv, gælder det, at de ikke bliver „fagligt oplært“, selv om de bliver ved at drive deres Haandværk nok saa længe. Det forekommer mig, at der er lidt inkonsekvent i dette, og man kunde i denne Henseende, naar man vilde have en Tidsfrist for de handlende, ogsaa nok give Haandværkerne Ret til at blive betragtet som Folk, der er dygtige nok til at have Lærlinge, naar de havde drevet det paagældende Haandværk en vis Tid. Jeg tillægger det nu ikke saa overordentlig stor Betydning, om man vil erkende, at de paagældende er berettigede til at holde Lærlinge eller ej. Jeg regner nemlig ikke denne Ret for at være af saa stor økonomisk Betydning for Læremesteren; men jeg anser det for at være af overordentlig stor Betydning overfor Almenheden, om man sætter den paagældende